Vestitorul numelui lui Iehova

1 Mai 1932

Numărul 9

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Berna 1 Mai 1932 No. 9

Descurajat sau credincios

„Ascultă Izraele! Voi astăzi sunteţi aproape de luptă împotriva duşmanilor voştri. Să nu vi se turbure inima, fiţi fără teamă, nu vă spăimântaţi, nu vă îngroziţi dinaintea lor. Căci Iehova, Dumnezeul vostru, merge cu voi, ca să bată pe duşmani voştri, ca să vă mântuiască." — 5 Moise 20 : 3, 4.

IEHOVA dela început a hotărît, ca să justifice numele şi cuvântul său. Pentru executarea scopului său a ales pe poporul Izrael, a făcut cu naţiunea aceasta un legământ, şi multe ocazii i-a dăruit, ca să se increadă cu totul în el, şi ca să-şi dovedească credincioşia faţă de el. Numai puţini din poporul acela au rămas credincioşi faţă de Cel Prea Inalt. Ceialalţi au căzut, şi în urma necredinţei şi necredincioşiei, naţiunea a căzut dela Dumnezeu. „Căci dacă n'a cruţat Dumnezeu ramurile firesti, nu te va cruţa nici pe tine." — Romani 11 : 21.

2 Duşmanul Satan, a provocat pe Dumnezeu, ca să pună pe pământ astfel de oameni, cari să-şi păstreze neprihănirea înaintea lui Dumnezeu. Iehova nu numai că a primit provocarea, dar a şi dat cuvântul său, că prin soţia sa, adecă prin organizaţia sa, va aduce la existenţă o „sămânţă", care la timpul hotărît va nimici pe duşman şi puterea lui. Dacă Izraeliţi ar fi rămas devotaţi cu credincioşie legământului lor şi dacă s'ar fi încrezut în Dumnezeu şi ar fi ascultat de el, atunci „sămânţa" era aleasă excluziv numai din poporul acela. Isus Cristos este „sămânţa", şi ceice sunt cu el şi o parte a lui, vor fi făcuţi şi o parte a „sămânţei". (Galateni 3 : 16, 26–29) Cuvântul lui Dumnezeu ne dă orânduelі precise şi neschimbate. Orânduelile pentru alegerea „sămânţei", cari au fost date în ştire Izraelului, găsesc aplicare cu aceeaş putere asupra aleşilor dintre naţiuni. Importanţa acestor orânduelі se pune îndeosebi în vederea acelora, cari sunt în legământul pentru împărăţie şi acuma petrec încă pe pământ. Ceeace a zis Dumnezeu Izraeliţilor, are o mai puternică aplicare asupra poporului lui Dumnezeu, care în prezent se află pe pământ, deoarece punctul mare de criză a sosit. — 1 Corinteni 10 : 11; Romani 15 : 4.

Exemple

3 Iehova a lăsat să se scrie în cuvântul său numele şi unele fapte ale anumitor bărbaţi, cari s'au bucurat de aprobarea lui, şi darea de seamă descopere, că fiecare dintre aceia, cari erau aprobaţi din partea lui Dumnezeu, era credincios şi devotat faţă de el. Niciunul dintre cei aprobaţi de Dumnezeu nu a căzut în probă de frică. Uni, ca de pildă Ilie a dovedit frică un timp oarecare; însă din îndurarea lui Dumnezeu Ilie a învins frica aceasta, şi cu curaj a mers înainte în lucrarea aceea, pe care Domnul i-a încredinţat-o. Deoarece însemnările Bibliei au fost scrise spre folosul acelora dintre poporul lui Dumnezeu, peste cari a ajuns sfârşitul lumi, aşa rezultă din aceasta, că însemnările acestea acuma trebuie cumpănite din partea unşilor cu un deosebit folos. Dacă Iehova aminteşte pe un om în mod deosebit, atunci nu trebuie să ne uităm la însuşirile unui astfel de om, ci la aceea, ce a meritat aprobarea din partea lui Dumnezeu. Aceste exemple au de scop, ca să dea învăţătură acelora, cari umblă pe cărarea dreptăţi.

4 Noe, Daniel şi Iov se bucurau de iubirea deosebită a Domnului, şi în cuvântul lui Dumnezeu sunt amintiţi îndeosebi, ca plăcuţi înaintea lui. (Ezechiel 14 : 14, 20) Aceşti trei bărbaţi au fost născuţi păcătoşi, şi pentru aceasta nedesăvârşiţi, ca şi toţi ceialalţi oameni. (Romani 5:12) Scriptura nu ne dă de înţeles, că ei ar fi fost mai tari în trup şi în spirit ca alţi oameni; şi împrejurarea, că au fost aprobaţi ca neprihăniţi, de loc nu a atârnat de lucrurile acestea. De fapt, cel mai înţelept om, care este amintit în Scriptură, la sfârşitul căi sale a fost respins din partea Domnului Dumnezeu. Ce a fost atunci aceea, ce a fost îndeosebi recunoscut de Dumnezeu la aceşti trei bărbaţi, şi recomandat în cuvântul său? Era lipsa de frică faţă de duşman şi executarea cu supunere a poruncilor lui Iehova. Ei erau încăpăţinaţi în credincioşia lor faţă de Iehova. Ei nu erau nişte bărbaţi, cari erau înălţaţi şi cinstiţi din partea altor oameni din lume. Ei nu au măgulit pe alţi şi nici nu s'au închinat înaintea altor oameni. Dumnezeu a trimis pe Noe, ca să avertizeze pe oameni lumi aceleia de nimicirea apropiată care era să vină prin potopul puternic. Prin faptul că Noe şi-a împlinit datorinţa sa, s'a făcut urît înaintea tuturor, afară de cercul mic al propriei sale familii. Oameni l-au batjocorit şi ocărît. Noe însă a stăruit în aceea, ca din an în an să tot vestească adevărul. Ceeace-i plăcu lui Dumnezeu era credincioşia şi devotamentul lui Noe.

5 Daniel a fost dus ca prizonier de babiloneni. El era un om tânăr cu o înfăţişare bună şi o minte ageră, şi în caz de aplicare iscusită a avantajelor sale personale şi a inteligenţei sale, putea să se facă iubit înaintea oamenilor. De fapt Daniel a fost ridicat la o slujbă înaltă în imperiul babilonian, şi aceasta s'a întâmplat în urma credin-

ciosiei lui față de Dumnezeu. După aceasta a venit proba cea mare peste el. La cererea lui, cei trei prieteni ai lui, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, au fost puși în slujbe în regatul acela. Probabil, că Dumnezeu pentru aceea a permis aceasta și lucrurile cari au urmat după aceea, ca să arate, pentruce au fost plăcuți și aprobați din partea lui anumiți oameni.

[6] Dumnezeu a îngăduit agenților Diavolului, ca să pună pe Daniel la probă. Regele Dariu a fost înduplecat, ca să elibereze o poruncă sau lege regală, care a ordonat, că fiecare în împărăție, care în timp de treizeci zile dela emiterea porunci de interzicere, s'ar ruga la vre-un Dumnezeu oarecare afară de regele, acela trebuia aruncat în groapa cu lei. (Daniel 6 : 7) Scopul legi acesteia era acela, ca să prindă pe Daniel și să-l dea de mâncare leilor. Conspirația a fost pusă la cale de politiciani, și negreșit că a fost spirjinită și susținută de elementul religios. Daniel putea să se poarte așa cum s'au purtat de atunci încoace alți oameni. Iehova putea să asculte și să răspundă la rugăciunile lui Daniel tot așa de bine, dacă erau rostite în taină, și nu deschis. Natural, că Daniel era în clar cu aceea, că era în primejdie să fie imediat omorît, dacă se va ruga lui Dumnezeu într'un fel, ca să audă aceasta și alți, ori să știe că el face aceasta. Alți oameni cam așa și-ar fi făcut socoteala: „Pentruce trebuie să fiu atât de nebun și să mă rog deschis? Tot atât de bine pot să mă rog în taină. Aceasta este legea regatului, și trebuie să dau ascultare legi în toate privințele." In timpul prezent probabil că uni dintre aceia, cari pretind că sunt consacrați lui Dumnezeu, ar fi zis: „In cuvântul lui Dumnezeu ni se poruncește, ca să ne supunem stăpânirilor înalte; față de legile țări desigur trebuie să ne supunem, deoarece stăpânitori au zis, că noi trebuie sá dăm ascultare. Din pricina aceasta ne vom ruga treizeci de zile în taină." Daniel însă s'a purtat altfel. El a știut, că Iehova, și acela din organizația lui oficială, cari lucrau sub îndrumările Celui Prea Inalt, au fost „stăpânirile înalte". El a crezut în Dumnezeu și toată încrederea a pus-o în el. In loc să se păzească el însuș și să caute să-și mulțumească conștiința, rugându-se în taină, dimpotrivă a voit încă mai mult ca oricine să vadă, că încrederea și-a pus-o numai în Iehova Dumnezeu. Pentru aceasta de trei ori pe zi a îngenunchiat la fereastra lui deschisă și rugăciunea sa a rostit-o înaintea lui Iehova Dumnezeu. El nu s'a temut de nici o parte a organizației lui Satan, și nici de pierderea renumelui său bun între oameni; el nu s'a temut nici de fiarele sălbatice, când și-a împlinit datoria față de Domnul Dumnezeu. Intrucât a călcat legea neschimbată a „stăpâniri domnitoare" (în Medo-Persia), Daniel a fost aruncat în groapa cu lei. Iehova Dumnezeu a închis gurile leilor și a scăpat pe Daniel. Credinciosia nestrămutată și devotamentul lui Daniel față de Dumnezeu a făcut, că Dumnezeu l-a recunoscut ca aprobat și încercat, și l-a mantuit.

[7] Astăzi găsim între uni din consacrați poporului lui Dumnezeu, o aplicare pentru a face îngăduințe. Există de exemplu în mai multe țări ale creștinătăți o lege fără să fie scrisă, ori o datină, ca ocazional când orchestra cântă — să luăm de pildă Anglia — „Doamne păzește pe rege", toate persoanele prezente să se ridice de pe loc, să-și ia jos pălăria și să stea drepți. Cel ce se codește să facă aceasta se supune unei critici aspre și adeseori la o tratare rea din partea altora. Anumiți consacrați cari pretind că servesc pe Dumnezeu, dau ascultare unei astfel de legi nescrise, și se justifică zicând: „Dacă nu dau atenție obiceiului acestuia, atunci mă face urît și neplăcut și aduc ocară asupra adevărului." Aceasta este o cugetare cu totul greșită. Cântarea — după exemplul de mai sus — „Doamne păzește pe rege" este de fapt o rugăciune a persoanelor prezente, ca Dumnezeu să păzească o împărăție peste care în mod trecător stăpânește un anumit om, atunci când împărăția aceasta de sine înțeles este o parte a organizației Diavolului. Cererea sau rugăciunea nu este pentru însăș persoana, care chiar atunci ocupă slujba aceea, ci pentru omul respectiv ca stăpânitor, sau pentru stăpânire, și rugăciunea țintește, ca să țina mintea poporului într'o direcțiune, ca întotdeauna să stea tare pentru stăpânire și ca să se roage lui Dumnezeu, să păzească organizația aceasta. Oameni în general nu știu, că Satan este dumnezeul lumi acesteia, care este apăsătorul poporului și cel mai rău dușman al oamenilor. Ei nu știu, că timp de mai multe secole a fost cel mai dârz și răutăcios dușman al lui Dumnezeu, și că organizația sa a întemeiat-o pentru defăimarea numelui lui Dumnezeu. Consacrați însă cunosc faptele acestea. Isus a învățat pe urmași lui să se roage, ca să vină împărăția lui Dumnezeu, și ca voința lui Dumnezeu să guverneze lumea. Satan este marele dușman, și organizația sa, cea văzută și cea nevăzută, este contrară lui Dumnezeu. Iehova arată, că este potrivit pentru poporul său uns, ca să se roage către el, ca să nimicească pe dușman. „Scoale-se Dumnezeu, risipească-se neamici săi, și să fugă dinaintea lui cei ce-l urăsc! Cum se spulberă fumul, așa să-i spulberi, cum se topește ceara inaintea focului, așa piară nelegiuiți de dinaintea lui Dumnezeu." (Psalm 68 : 1, 2) „Omul suflări se aseamănă, zilele lui ca umbra trec, Iehova pleacă cerurile tale, și te coboară, atinge-te de munți [împărății] și vor fumega. Fulgeră fulgere și-i risipește, trimite săgețile tale și-i învălmășește." — Psalm 144 : 4–6.

[8] Isus Cristos, regele uns al lumi, și-a luat puterea și a început domnia sa, și Dumnezeu l-a trimis ca să nimicească pe dușman și pe organizația lui. (Psalm 110 : 2–5) Ar fi oare acuma pentru unși lui Dumnezeu, cari au intrat în legământul pentru împărăție, o purtare cuminte, ca în public să se roage împreună cu alți, ca Dumnezeu să păzească o parte a organizației lui Satan, și să facă aceasta, pentruca să înlăture o critică aspră? Ar fi drept și credincios față de Dum-

nezeu, dacă urmașul lui Cristos chiar și numai în taină ar spune: „Eu m'am alăturat la rugăciunea aceasta pentru ocrotirea unei părți a organizației lui Satan. Am făcut aceasta în taină, însă eu n'am înțeles așa"? O astfel de purtare este o îngăduință față de organizația lui Satan și va fi practicată de cei descurajați, cari se tem și sunt lipsiți de devotamentul cu credincioșie față de Iehova Dumnezeu.

9 Că aceasta este concepția adevărată, se dovedește prin Scriptură. Cei trei prieteni ai lui Daniel, cărora la cererea lui li se dăduse niște slujbe cu răspundere la stat, au fost expuși la cea mai aspră probă. Deoarece ei au fost angajați de guvern, pentru dânși era o scuză chiar și mai mare de a urma legea oricare ar fi fost. Evident, că insemnarea despre proba acestor trei bărbați s'a scris și s'a păstrat, ca să se lămurească, care este calea adevărată pe care trebuie să umble un consacrat, și ce ar fi plăcut inaintea lui Dumnezeu. Legile regatului aceluia au poruncit, că atunci când cântă muzica, poporul trebuia să se proștearnă înaintea statuei de aur, așezată de rege, și aceasta a constituit o formă exterioară a unei rugăciuni. Aceasta este in totul asemenea legi sau rugăciuni nescrise „Doamne păzește pe rege". Șadrac, Meșac și Abed-Nego s'au codit, casă se proștearnă, când muzica a inceput să cânte, și pentru această neascultare a lor au fost aruncați în cuptorul înfocat; Iehova Dumnezeu insă i-a scos afară, fără ca barem marginile hainei lor să fi fost arse. (Daniel 3:4–25) Credința lor în Dumnezeu și devotamentul lor credincios față de Iehova a adus pentru ei aprobarea și mântuirea lui Iehova, și din aceasta se vede, ce este plăcut inaintea lui Dumnezeu. Nu este plăcut inaintea lui Dumnezeu aceea, dacă oameni fac ingăduințe și apoi se scuză cu aceea, că o altă purtare ar aduce ocară asupra adevărului său. Iehova va ocroti adevărul; poruncește insă poporului său, ca să fie ascultător față de el. Nu este important, ce cugetă alți oameni. Insă ceeace pretinde Dumnezeu, este de cea mai mare importanță. Acum ar putea cineva să intrebe: Ce să fac, dacă orchestra cântă „Doamne păzește pe rege"? Cel mai bun lucru este, ca să ne ferim de asemenea adunări. Dacă insă s'ar intâmpla că pe neașteptate am ajunge în anumite cazuri în mijlocul unei mulțimi, unde orchestra cântă un asemenea cântec, atunci trebuie să fim credincioși Domnului Dumnezeu. Dacă pentru purtarea ta ți se fac infruntări, atunci spune liniștit și clar și lămurit, că ești un copil al lui Iehova, a singurului adevărat Dumnezeu, și ești pentru impărăția sa, pentrucă impărăția lui va binecuvânta pe oameni și va justifica numele său; că impărățiile lumi acesteia a lui Satan constitue organizația care stă în dușmănie cu Dumnezeu, și că tu nu vrei să te contrazici prin faptul că direct ori indirect te asociezi la o rugăciune, ca Dumnezeu să păzească o parte a organizației Diavolului. Daniel, Meșac, Șadrac și Abed-Nego erau hotărîți să se expună pericolului, întrucât este vorba de organizația lui Satan, ca astfel să poată fi martori pentru numele lui Iehova. Desigur, că un urmaș al lui Cristos nu ar putea face mai puțin.

10 Iov era supus probei celei mai aspre. Satan a pus la cale nimicirea averi sale și a familiei sale și pe deausupra a mai adus peste el niște chinuri grozave trupești și sufletești. Starea lui insă a fost cea mai rea atunci, când au venit cei trei fățarnici pioși și evlavioși, ca să mângâe pe Iov, pretinzând că sunt reprezentanți lui Dumnezeu. Iov putea să spună, dacă avea de gând să facă concesiuni: „Eu trebuie să arăt acestor trei bărbați, că sunt umilit cu totul; și vreau să fiu de acord cu ei, ca să poată ști că Dumnezeu este prietenul meu, și că eu sunt un om bun. Altfel mi-aș pierde renumele bun de care atâta vreme m'am bucurat în țara aceasta." Iov insă nu a făcut niciun fel de concesiuni. El n'a dat nimic pe aprobarea oamenilor, dar a căutat cu totul să câștige aprobarea lui Dumnezeu; el a ținut nestrămutat la neprihănirea lui, și în mizeria sa îngrozitoare a strigat: „Iată, chiar dacă mă omoară, tot de el voi asculta." Intre toate persecuțiunile sale a rămas credincios și cu tărie în devotamentul său. față de Dumnezeu și prin aceasta a primit recunoștința lui Dumnezeu.

11 Oameni amintiți mai sus, evident, că pentru aceea sunt amintiți in Scriptură, ca să arate, că aceia, cari sunt plăcuți inaintea lui Dumnezeu, și își păstrează neprihănirea față de el, trebuie să facă aceasta prin faptul, că se codesc, ca să facă invoială cu vre-o parte a organizației lui Satan. Aceste sunt unele dintre exemplele descrise în Biblie, ca acelora, cari chiar în timpul de față sunt martori lui Dumnezeu pe pământ, să le aducă mângâere și ajutor. Nu ar fi niciun alt motiv ca lucrurile acestea să fie insemnate in Biblie, și Scriptura ne spune de tot lămurit, că din acest motiv au fost insemnate în Scriptură.

12 Aceia insă cari se luptă impotriva vestiri vesti impărăției lui Dumnezeu și proclamarea răsbunări lui Dumnezeu asupra organizației dușmanului, pentru năzuințele lor folosesc un argument viclean, ca astfel sá facă pe cei slabi, ca să pună jos armele de luptă. Ei așa vorbesc către aceia, cari de fapt sunt ocupați în lucrul de mărturie: „Să nu vorbiți nimic neplăcut despre preoțime, sau astfel de lucruri ce ar descoperi fățărnicia lor, pentrucă uni dintre dânși chiar din acest motiv ar puptea fi desgustați de adevăr. Să vorbiți numai despre iubirea lui Dumnezeu, ca astfel să-i influențați ca să se întoarcă la Domnul. Să nu vorbiți nici despre stăpânitori creștinătăți nimic, deoarece acestea sunt stăpânirile înalte întocmite de Dumnezeu, și voi trebuie să stați ca uni, cari vă supuneți intru toate legilor și orânduirilor domnitorilor acestora; altfel veți aduce ocară asupra adevărului. Voi de fapt sunteți ocupați într'un sistem viclean de comerț cu cărți, și în urma acestui lucru uni dintre voi, invinuiți de călcarea legi comerțului ambulant, fără permisiune oficială, au fost deținuți și aruncați în închisoare. Ce vor cugeta oameni de

voi, dacă voi faceți astfel de lucruri, cari aduc ocară asupra adevărului?" Diavolul este un dușman viclean, și se folosește de tot felul de mijloace viclene împotriva poporului Domnului; aceia însă cari constitue clasa „servului credincios", nu vor fi seduși de o astfel de vorbire frumos potrivită și amăgitoare. „Servul" lui Dumnezeu numai aceea dorește să știe, ce este voința Domnului, și voința aceasta va împlini-o, punându-și încrederea numai în Cel Prea Inalt. Aceia, cari doresc să facă concesiuni, pot s'o facă; însă niciunul, care iubește pe Dumnezeu și împărăția lui și va primi vreodată aprobarea lui Dumnezeu, nu se va purta în așa fel sau se va lăsa influențat din partea altora, cari fac așa. Nu este de lipsă să fim nepoliticoși sau duri; însă toți aceia, cari iubesc pe Dumnezeu, spun adevărul în felul, în care Dumnezeu l'a ordonat. Purtarea lor trebuie să corespundă faptului, că ei au intrat în legământul pentru împărăție. Nimeni altul nu va fi aprobat de Dumnezeu. Cei descurajați și fricoși, nu vor fi în împărăție.

Timp de răsboiu

[13] Isus Cristos regele, a fost pus pe tron. A sosit timpul, când Dumnezeu trimite pe fiul său iubit, ca să domnească între dușmani săi, și dușmanul trebuie să fie curățit din cale. (Psalm 110 : 2) Ziua cea mare a lui Dumnezeu, a Atotputernicului a sosit, și răsboiul Armaghedonului încurând va avea loc. Mărturia lui Isus Cristos a fost transmisă rămășiței poporului lui Dumnezeu, și cei ce fac parte din rămășiță, sunt martori lui de pe pământ. Satan se aruncă în răsboiu împotriva martorilor acestora. (Apocalips 12 : 17) Armele noastre nu sunt trupești, ci ca vestea adevărului sunt puternice pentru nimicirea cetăților răutăți. Iehova a poruncit poporului său, ca să folosească uneltele acelea de răsboi, pe cari le-a așezat în mânile lor. Toți aceia, cari vor câștiga cândva aprobarea lui Dumnezeu și vor fi o parte a împărăției, trebuie să ia parte acuma în lupta împotriva dușmanului. „Să salte de bucurie credincioși lui îmbrăcați în slavă, să scoată strigăte de bucurie în așternutul lor! Laudele lui Dumnezeu să fie în gura lor, și sabia cu două tăișuri în mâna lor, ca să facă răsbunare asupra neamurilor, și să pedepsească popoarele; să lege pe împărați lor cu lanțuri, și pe mai mari lor cu obezi de fier, ca să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata scrisă! Aceasta este o cinste pentru toți credincioși lui. Lăudați pe Iehova!" — Psalm 149 versetele 5–9.

[14] Această este ziua răsbunări Dumnezeului nostru, și aceia cari acum își păstrează neprihănirea față de el, trebuie să vestească adevărul său. (Isaia 61 : 1, 2) Credincioși trebuie să transmită domnitorilor și popoarelor și îndeosebi cercurilor religioase de pe pământ o înștiințare și avertisment despre scopul lui Dumnezeu de a nimici domnia nelegiuită a lui Satan prin împărăția lui. Aici nu este alegere. O neglijență, de a fi credincios Domnului în lucrul acesta, aduce cu sine, că unul care face așa va fi respins și pierde totul. — Ezechiel 3 : 17–19.

[15] Insemnarea despre răsboaiele, pe care le-a avut Izrael, și îndrumările Domnului cu privire la răsboaie, nu au fost inregistrate numai ca niște documente istorice, ci au fost descrise și păstrate, ca să folosească ca conducător urmașilor lui Isus Cristos, cari petrec astăzi pe pământ. Unși Domnului văd acuma, că organizația lui Satan care constă din elementele comerciale, militare, politice și religioase, este simbolizată prin cai și care de răsboiu, și că poporul care este în rânduri de bătălie contra Domnului și a unșilor săi, reprezintă în mod simbolic pe hordele lui Satan, cari s'au unit în rânduri și în corp împotriva martorilor credincioși ai lui Dumnezeu. Pentru aceasta cuvintele îndrumătoare ale Domnului Iehova pe care le-a dat Izraelului, în timpul de față au o și mai mare aplicare asupra poporului lui Dumnezeu. Domnul a zis: „Când vei merge la răsboiu împotriva dușmanilor tăi, și vei vedea cai și cară, și un popor mai mare la număr decât tine, să nu te temi de el, căci Iehova Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, este cu tine." — 5 Moise 20 : 1.

[16] Iehova a scos din lume (Egipt) un popor pentru numele său, și la cei aprobați ai săi le va da o parte în curățirea numelui său. Acelora, cari stau de partea Domnului le spune acuma: „La apropierea luptei, preotul să vină și să vorbească poporului. Să le spună: ‚Ascultă Izraele! Voi astăzi sunteți aproape de luptă împotriva dușmanilor voștri. Să nu vi se turbure inima, fiți fără teamă, nu vă spăimântați, nu vă îngroziți de dinaintea lor. Căci Domnul, Dumnezeul vostru, va merge cu voi, ca să bată pe dușmani voștri, ca să vă mântuiască." (5 Moise 20 : 2–4) Aceia cari și-au insușit iubirea adevărului, nu se vor lăsa amăgiți de „cuvinte dulci și vorbe frumoase", cari vor fi folosite ca să rătăcească „inimile neprihănite". Credincioși cari iubesc pe Dumnezeu, sunt familiarizați cu metodele și vicleniile lui Satan, și nu vreau să aibă nimic de a face cu ele, și nici ca să se lase cumva influențați de ele. (Romani 16 : 17, 18; 2 Tesaloniceni 2 : 9–11) Lupta finală a sosit; cei ce iubesc pe Dumnezeu vor sta cu statornicie de partea lui și vor lupta pentru dreptate, și aceasta vor face-o cu curaj și fără frică. Este ziua judecății lui Dumnezeu, și toți cei ce-l iubesc, vor vesti pe față adevărul său; aceia însă cari sunt fricoși dau dovada, că nu-l iubesc. (1 Ioan 4 : 17, 18) Credincioși nu vor face concesiuni, sau să apuce o cale, pe care ar găsi cea mai mică împotrivire, numai pentrucă doresc să fie pe placul oamenilor. Calea lor trebuie să fie o mărturie pentru Iehova.

Numele său

[17] Intrebarea cea mare din discuție, care acuma trebuie să se decidă, este numele lui Iehova. Toți evlavioși prefăcuți și toate organizațiile religioase, cari au stat vreodată sau stau acuma, au necinstit numele sfânt al lui Dumnezeu. Numai urmași cre-

dincioşi ai lui Isus Cristos cinstesc în timpul de faţă numele lui Iehova şi aceasta o fac cu bucurie. In timp ce apostoli erau încă pe pământ, biserica era în unitate, şi numai aceea a căutat, ca să cinstească numele lui Dumnezeu. Credincioşi timpului aceluia, nu s'au codit ca să vestească adevărul şi au făcut aceasta sub nişte imprejurări contrare şi în mijlocul multor persecuţiuni. Cei ce azi „păşesc încetinel" şi cari ar dori să împiedece vestirea lui Dumnezeu împotriva organizaţiei duşmane şi în alt mod, nu şi-au însuşit iubirea adevărului; adevărul l-au primit numai cu numele. Pavel era un trimis special al Domnului pentru naţiuni, şi sub conducerea lui credincioşi nu s'au codit ca să spună adevărul. El le-a scris: „Mulţămim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toţi, pe cari vă pomenim necurmat în rugăciunile noastre: căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinţei voastre, de osteneala dragostei voastre şi de tăria nădejdi în Domnul nostru Isus Cristos. Ştim fraţi prea iubiţi de Dumnezeu alegerea voastră. In adevăr evanghelia noastră v'a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu spiritul sfânt şi cu o mare îndrăzneală. Căci ştiţi, că din dragoste pentru voi, am fost aşa între voi." (1 Tesal. 1 : 2–5) Aceşti creştini dintâi nu şi-au mărginit activitatea la aceea, ca să vorbească întreolaltă meditând în linişte neconturbată, sau să se păzească uni pe alţi, ca să nu fie cumva cauză de poticnire înaintea acelora, cari au avut spirit lumesc. Ei au luat poziţie de partea lui Iehova, şi au vestit numele său. Afară de acestea le-a mai scris Pavel, cum urmează: „In adevăr, nu numai că dela voi cuvântul Domnului a răsunat prin Macedonia şi Ahaia, dar vestea despre credinţa voastră în Dumnezeu s'a răspândit pretutindeni, aşa că n'avem nevoe să mai vorbim de ea. Căci ei inşiş istorisesc ce primire ne-aţi făcut, şi cum dela idoli v'aţi întors la Dumnezeu, ca să slujiţi Dumnezeului celui viu şi adevărat." (1 Tesal. 1 : 8, 9) Purtarea lor a plăcut lui Dumnezeu. Acela care în timpul prezent este plăcut înaintea lui Dumnezeu, nu poate să facă mai puţin.

[18] In acest timp de început de activitate sârguincioasă ştirea despre mărturia numelui Domnului şi chemarea martorilor a fost mult răspândită, şi nu din cauza, că au îmbăcat o înfăţişare prefăcută sau că s'ar fi silit, ca să umble încetinel, căutând să fie pe placul oamenilor, ci dimpotrivă, pentrucă erau curajioşi şi nefricoşi intru vestirea adevărului. „Mai întâi mulţumesc Dumnezeului meu . . . căci credinţa voastră este vestită în toată lumea." (Romani 1 : 8) Credinţa lor a fost răspândită prin aceea ce au făcut. Hotărîrea lui Dumnezeu este aceea, ca pe martori lui, cari vestesc adevărul făpturi întregi, să-i recunoască ca aprobaţi şi încercaţi. (Coloseni 1 : 23) Aceasta nu se poate întâmpla, dacă omul se poartă liniştit şi neactiv. „Fiindcă am ajuns o privelişte [teatru] pentru lume, îngeri şi oameni." (1 Corint. 4 : 9) Precum artişti de pe o scenă teatrală ei înşiş şi prin arta lor se fac o privelişte înaintea publicului, aşa trebuie martori lui Dumnezeu în numele Domnului să facă de cunoscut lucrul lor tuturor acelora, cari doresc să audă. Lumea şi întreaga organizaţie duşmană, pot să cugete despre poporul lui Dumnezeu ce doresc; aceasta nu este atât de important. Timpul nu este departe, când toţi vor cunoaşte că în timpul de faţă Dumnezeu a avut pe pământ o clasă de bărbaţi şi femei, cari sunt martori lui adevăraţi şi credincioşi, şi cari nu s'au ruşinat ca să vestească adevărul, şi cari în felul acesta şi-au păstrat neprihănirea faţă de Dumnezeu. Cei slabi şi răutăcioşi vor face acum critică, şi o şi fac; însă unşi să fie convinşi, că ei lucrează în aşa fel, că lucrul lor este bine primit şi aprobat din partea lui Iehova. „Să aveţi o purtarea bună în mijlocul neamurilor, pentruca în ceeace vă vorbesc de rău ca pe nişte făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe cari le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetări." — 1 Petru 2 : 12.

[19] Religia păgână este religia Diavolului. Toate religiile, cari sunt împotriva împărăţiei lui Dumnezeu, sunt diavoleşti, chiar şi atunci, dacă poartă numele lui Cristos şi membri acestor religii susţin că sunt poporul lui Dumnezeu. Credincioşi şi adevăraţi martori ai lui Dumnezeu, cari cinstesc numele său şi vestesc cuvântul său, şi aceasta o fac cu bucurie, sunt singuri, cari sunt plăcuţi lui Dumnezeu. „In adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Cristos printre cei ce sunt pe calea mântuiri, şi printre cei ce sunt pe calea pierzări; pentru aceştia o mireasmă dela moarte spre moarte; pentru aceia o mireasmă dela viaţă spre viaţă. Şi cine este deajuns pentru aceste lucruri?" — 2 Corinteni 2 : 15, 16.

[20] Martori credincioşi ai lui Dumnezeu sunt acuma aceia, cari ţin sus lumina adevărului, ca numele şi cuvântul său să fie făcute cunoscute. Uni martori ca aceştia vor fi recunoscuţi de el ca aprobaţi, deoarece ei sunt nepătaţi înaintea lui. „Ca să fiţi fără prihană şi curaţi, copii ai lui Dumnezeu, fără vină în mijlocul unui neam ticălos şi stricat, în care străluciţi ca nişte lumini în lume, ţinând sus [Schmoller: ţinând (în faţa lumi); Reinhard: oferind; trad. engleză: predicând în public] cuvântul vieţi; aşa ca în ziua lui Cristos să mă pot lăuda că n'am alergat, nici nu m'am ostenit în zadar." (Filipeni 2 : 15, 16) Martori lui Dumnezeu sunt un popor deosebit, care a fost scos dintre oameni pentru scopul său, şi are însărcinarea să vestească lauda şi măreţia lui Dumnezeu şi nu renumele oamenilor. (1 Petru 2 : 9, 10; Fapte 15 : 14) Ceeace face pe oameni aceştia un popor deosebit ales şi un teatru pe seama oamenilor şi îngerilor, este „cuvântul vieţi", pe care îl vestesc întru cinstea numelui lui Iehova.

[21] Dacă era important, ca Pavel şi ceialalţi apostoli să vestească în public pe timpul şau evanghelia, atunci urmaşi lui Isus Cristos în zilele acestea din motive şi mai întemeiate trebuie să mărturisească cu curaj şi fără frică evanghelia lui Isus Cristos. Aceşti bărbaţi credincioşi care

au trăit pe timpul apostolilor, au pus bazele creştinismului între oameni. Astăzi a sosit judecata peste aşa zisa întreaga „creştinătate". Este ziua răsbunări Dumnezeului nostru împotriva tuturor făcătorilor de nedreptate. Este ziua în care va justifica numele său, şi partea noastră în lucrul acesta este aceea, ca să vestim adevărul lui. Nimenea nu-şi poate dovedi credincioşia şi integritatea faţă de Dumnezeu, dacă nu ocupă cu curaj loc de partea lui Dumnezeu, vorbeşte adevărul fără frică şi curajios şi prin aceasta dovedeşte că face parte din clasa aceea, care constitue azi pe martori credincioşi şi adevăraţi ai lui Dumnezeu, anume pe servul care acuma petrece pe pământ.

22 Aceia cari se luptă împotriva lucrului martorilor lui Iehova, şi afirmă că aceştia sunt ocupaţi într'un sistem viclean pentru vânzarea cărţilor, aceia nu au iubirea adevărului, cu toatecă odinioară au avut o cunoştinţă a adevărului. Mulţi dintre aceştia erau odată în serviciul de „colportor". Nu este potrivit acuma să se „vândă" cărţi, şi atunci asemenea nu a fost potrivit să se „vândă" cărţi. Contrari au pierdut spiritul Domnului şi acuma caută pricină, pentru a inegri pe martori lui Dumnezeu. Nu a fost nepotrivit nici atunci, nici acuma, de a pune în mâna oamenilor cărţile în felul cum sunt răspândite. Dacă aceşti contrari ar fi însuşit iubirea adevărului şi ar fi stăruit în ea, atunci acuma ca martori ai numelui şi cuvântului lui Iehova, cu bucurie mare ar transmite oamenilor roadele împărăţiei. Este departe de noi, ca să încercăm aici, ca să atragem pe cineva în serviciul lui Dumnezeu cu puterea. Unşi lui Dumnezeu sunt datori, ca să avertizeze pe aceia, cari erau odată drepţi, şi după aceea au devenit nelegiuiţi, şi să avertizeze şi pe alţi, cari umblă pe calea spre lumină. „Dacă un om neprihănit se va abate dela neprihănirea lui, şi va face ce este rău, îi voi pune un laţ înainte, şi va muri. Dacă nu l-ai înştiinţat, va muri prin păcatul lui şi nu i se va mai pomeni neprihănirea în care a trăit, dar îi voi cere sângele din mâna ta. Dar dacă vei înştiinţa pe cel neprihănit să nu păcătuiască, şi nu va păcătui, va trăi, pentrucă a primit înştiinţarea, iar tu îţi vei mântui sufletul!" — Ezechiel 3:20, 21.

23 Aceia cari odată au fost îndreptăţiţi, şi după aceea au devenit fricoşi şi descurajaţi, nu vor înainta în luptă şi nu vor face parte din clasa împărăţiei. Domnul porunceşte acestora, ca să se întoarcă acasă şi să părăsească lupta. „Mai mari oştiri să vorbească mai departe poporului, şi să spună: Cine este fricos şi slab la inimă, să plece şi să se întoarcă acasă, ca să nu moaie inima fraţilor lui." — 5 Moise 20:8.

24 Pavel a avertizat pe conducători din Efes, arătând cât de important este, ca ei să fie nişte exemple de credincioşie pentru turmă. Periodul Efes al bisericii adevărate se pare să cadă dela începutul prezenţei a doua şi până la a doua revărsare a spiritului sfânt. In periodul acesta de [illegible] bătrâni credincioşi şi pe alţi necredincioşi. In armonie cu voinţa expresă a lui Dumnezeu, revista a publicat în anul 1916 avertismentul către bătrâni adunări lui Dumnezeu. Cei ce nu au dat nici o atenţie avertizări, au arătat prin aceea, că nu au primit iubirea adevarului; şi au căzut şi au devenit o parte a clasei „servului rău". Ei s'au descurajat, deoarece prea mult au ţinut la ei înşiş şi la aprobarea oamenilor, şi nu s'au bazat cu totul pe Domnul. Ceice nu au moleşit, ci au rămas credincioşi poruncilor Domnului, acelora le vorbeşte în felul următor: „Ştiu faptele tale, osteneala ta şi răbdarea ta, şi că nu poţi suferi pe cei răi, că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli şi nu sunt, şi i-ai găsit mincinoşi. Ştiu că ai răbdare, că ai suferit din pricina numelui meu, şi că n'ai obosit." — Apocalips 2:2, 3.

25 Pavel a avut privilegiul, ca să vadă mai multe lucruri, pe cari în vremea aceea nu a avut drept ca să le spună. Fără îndoială însă s'a cugetat la pericolele cari pândeau pe drum, îndeosebi la primejdia egoismului şi a descurajări, când a scris poporului lui Dumnezeu: „Dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înşală singur. Fiecare să-şi cerceteze fapta lui şi atunci va avea cu ce să se laude numai în ce-l priveşte pe el, şi nu cu privire la alţi. Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală." (Galateni 6:3, 4, 9) Dela cel descurajat i se va lua ocazia ca să poată servi pe Domnul, chiar aşa după cum Izraeliţi fricoşi au fost îndreptaţi, ca să meargă în ariergardă.

26 Numai credincioşi îşi vor păstra neprihănirea faţă de Dumnezeu, şi credincioşia lor nu va fi dovedită prin aceea ce se numeşte „desvoltarea caracterului". Fiecare care este credincios începând dela timpul de când a fost adus în existenţă ca un fiu al lui Dumnezeu, trebuie să înainteze să se desvolte în asemănarea lui Isus Cristos. Aceasta înseamnă că trebuie să crească în devotamentul şi credincioşia faţă de Dumnezeu, în timp ce să străduieşte, ca să ajungă la înălţimea perfecţiuni, pe care avut o Isus. El trebuie să fie curat în cugetele, cuvintele şi în purtările sale, şi aceasta înseamnă cu mult mai mult decât vorbire blândă şi nişte cuvinte dulci decât o înfăţişare evlavioasă şi blândeţă exterioară. Fiecare creştin trebuie să facă tot ce poate, ca să vină aşa de aproape de desăvârşire, cât numai poate; dupăce însă a făcut tot ce a putut, atunci observă, că la o perfecţiune deplină în cugete, cuvinte şi fapte nici pe departe nu a ajuns. Pentruca să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu, trebuie să se folosească de capacităţile sale şi să poarte roadele împărăţiei şi aceasta s'o facă cu bucurie şi fără frică. Aceste fructe ale împărăţiei sunt adevărurile dătătoare de viaţă, cari sunt date în ştire de Domnul pentru mântuirea omeniri şi pentru justificarea numelui lui Iehova. Inafară de Isus Cristos, nimenea altul dintre aceia cari în Biblie sunt recunoscuţi ca aprobaţi, nu a fost un caracter desăvârşit. Dimpotrivă toţi au fost imperfecţi; însă fiecare dintre

cei plăcuți lui Dumnezeu, a umblat pe calea, pe care a umblat și Isus Cristos, anume pe calea credincioșiei nețărmurite și nestrămutate față de Iehova Dumnezeu. Numai o astfel de cale aduce aprobarea lui Iehova.

[27] Lupta acuma este în curs, ca să se aducă la sfârșit! și uni cari sunt fricoși și descurajați, vor păși înapoi din rândurile dintâi și vor dispare din liniile de bătălie. Deoarece nu se încred cu totul în Iehova, se vor descuraja și vor cădea. Credincioși, cari au deplină încredere în Iehova și regele său, care-i conduce, vor continua cu curaj și fără frică, ca să aducă laudă și mărire Celui Prea Inalt. Nimenea nu poate încurea pe dușman într'o luptă adevărată, fără ca să nu fie expus și el la atacuri din partea dușmanului. Pentru aceasta credincioși trebuie să aștepte că vor fi huliți, defăimați și maltratați din partea Diavolului și a reprezentanților săi, însă ei nu se vor lăsa înfricați în calea lor dreaptă de orișicare dintre lucrurile acestea. Ei trebuie să fie pregătiți la aceea, că vor fi amenințați cu acte de violență corporală, și probabil că unele vor fi și executate; ei însă știu, că Iehova va avea grijă, ca săgețile dușmanului să nu-i rănească, până când își fac datorința. Acesta este războiul lui Dumnezeu, a Atotputernicului, împotriva puterilor de luptă a dușmanului, și Isus este conducătorul armatei. Clasa de pe pământ a armatei sale trebuie să vestească numai lauda lui Iehova, și în slujba aceasta nu va avea frică nici de oameni și nici de Diavol. „Căci Iehova, Dumnezeul vostru, merge cu voi, ca să bată pe dușmani voștri, ca să vă mântuiască." (5 Moise 20:4) Această promisiune a lui Dumnezeu este tot atât de nimerită pentru poporul uns al lui Dumnezeu din prezent, cum a fost pentru Izraeliți, dacă nu în mai mare măsură. Iehova a întins brațul său peste martori lui cari petrec acuma pe pământ, și oastei acesteia i-a încredințat ocaziunea, ca să vestească vestea adevărului, și nici o putere dușmană nu poate să împiedece înaintarea lor spre biruință. — Isaia 51:16.

[28] Acești martori credincioși își păstrează neprihănirea față de Dumnezeu, și „strâmtorarea lor care este trecătoare și ușoară", care vine asupra lor din pricina credincioșiei lor, nu-i descurajeaza, deoarece știu, că aceasta „lucrează pentru noi tot mai mult o greutate vecinică de slavă." (2 Corinteni 4:15–17) Iehova a ales din lume un popor pentru numele său, și l-a chemat pentru o slujbă înaltă. „Celce v'a chemat este credincios, și va face lucrul aceasta." (1 Tesalon. 5:24) Isus Cristos este „martorul credincios și adevărat al lui Iehova", și Dumnezeu a învitat pe rămășiță la o împărtășire cu Isus Cristos în credincioșie și adevăr; rămășița trebuie să pună acuma mărturia lui Isus Cristos ce i s'a încredințat. Rămășița poate fi convinsă, că Domnul îi va arăta în mod precis calea pe care trebuie să treacă. Intrucât rămășița stăruește cu credincioșie umblând pe cale, va avea o parte la justificarea numelui lui Iehova.

Intrebări pentru studiul berean

§ 1, 2. Explică purtarea deosebită a lui Iehova cu poporul lui Izrael. Ce mare privilegiu a fost oferit Izraeliților? Folositu-s'au de privilegiul pe care l-au avut? Pentruce nu? Ce a fost rezultatul? Ce este învățătura de tras din ea pentru poporul de legământ al lui Dumnezeu din prezent?

§ 3. Pentruce a lăsat Iehova să se inregistreze o dare de seamă despre anumite persoane, cari i-au fost plăcute? Cum putem dobândi avantaj din studierea unei astfel de insemnări?

§ 4. Amintește pe câțiva dintre cei recunoscuți ca aprobați, cari in mod deosebit sunt amintiți. Aseamănă-i cu alți membri din familia omenească. Pentruce au câștigat aceștia aprobarea lui Iehova, și pentruce sunt ei amintiți in mod deosebit in cuvântul său? Descrie imprejurările in cari a fost Noe și purtarea lui, ce a plăcut lui Dumnezeu.

§ 5, 6. Cum au primit Daniel și cei trei prieteni ai lui slujbele importante in cari erau? Descrie cum a fost pusă pe probă credincioșia lui Daniel față de Iehova. Fă asemănare intre cugetarea și purtarea lui și a altora in asemenea condițiuni, cu privire la hotărirea lui. Ce urmare a avut purtarea lui?

§ 7, 8. Descrie cum uni consacrați urmând anumite obiceiuri influența și sprijinul lor il dau organizației lui Satan. O „rezervă sufletească" este potrivită in astfel de imprejurări? Aseamănă starea consacraților in privința aceasta cu cea a poporului comun. Arată texte scripturale, cari arată atitudinea adevărată a consacraților față de dușmani lui Dumnezeu.

§ 9. Dă un raport despre cazul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego pentru a ilustra purtarea potrivită a consacraților. Descrie imprejurări din timpul prezent, cari corespund acelora, in cari Daniel și cei trei prieteni ai lui și-au dovedit credincioșia față de Iehova, câștigând astfel aprobarea lui. Cum trebuie să se poarte consacrați in privința aceasta?

§ 10. Explică, cum și-a păstrat Iov neprihănirea și cum a câștigat aprobarea lui Iehova?

§ 11. Ce scop important servesc insemnările despre bărbați amintiți?

§ 12. Descrie argumentele viclene, cari sunt aduse de aceia, cari combat vestirea vesti impărăției și darea de știre a răsbunări lui Dumnezeu față de organizația dușmană. Care este izvorul argumentelor de acest fel? Cum se vor purta aceia, cari vor primi aprobarea lui Dumnezeu? Cum se vor purta aceștia [illegible]

§ 13, 14. Din psalmul 110:2 și Apocalipsa [illegible] tragem o concluzie decisivă cu privire la [illegible] atitudinea rămășiței din timpul prezent? Cum descrie psalmul 149:5–9 și Ezechiel 3:17–19 datorințele [illegible]

§ 15, 16. Ce a fost scopul lui Iehova, când a lăsat să se inregistreze o insemnare despre răsboaiele lui Izrael și indrumările sale referitoare? Adă inainte unele din insemnări, și arată aplicarea lor la timpul prezent și cum servesc insemnările acestea scopul lui Dumnezeu.

§ 17, 18. Arată din 1 Tesaloniceni, că oare creștini primitivi s'au mărginit in activitatea lor numai la o meditație și discuție intreolaltă despre adevăr, și s'au ferit, ca nu cumva să servească cauză de poticnire la aceia, cari aveau cugetare lumească. Arată după alte texte scripturale, că credincioși se năzuiau cu sârguință, ca să transmită altora vestea adevărului lui Dumnezeu.

§ 19, 20. Cum arată 2 Corinteni 2:15, 16 și Filipeni 2:15, 16 necesitatea și importanța, de a duce altora adevărul? Numai cum pot fi unși folosiți pentru scopul, pentru care Dumnezeu a ales din lume un popor pentru numele său?

§ 21, 22. Aseamănă starea de azi cu cea din zilele apostolilor, ca să arăți, ce se cere dela toți aceia, cari fac parte din clasa servilor credincioși și adevărați. Aseamănă metoda actuală a răspândiri vesti impărăției cu ajutorul cărților cu metoda folosită mai de vreme. Explică dușmănia unora, cari mai demult erau in serviciul de „colportor" Pe cine trebuie să avertizeze paznicul lui Iehova. Ce scop servește ascultarea in imprejurarea aceasta, și in ce fel?

§ 23, 24. Explică existența unei clase, care a fost prezisă în 5 Moise 20 : 8, și pe mai departe a altei clase, care pe baza cuvintelor din Apocalips 2 : 2, 3 este recunoscută ca aprobată.
§ 25. Ce scop au servit cuvintele apostolului Pavel din Galateni 6 : 3, 4, 9 ?
§ 26. Explică precis atitudinea ce trebuie să apuce fiecare, care va păstra neprihănirea sa față de Dumnezeu, și va câștiga aprobarea lui Dumnezeu.
§ 27. Ce pot să aștepte credincioși ca urmare a căi drepte pe care au apucat? Aplică 5 Moise 20 : 4.
§ 28. Cum vor privi credincioși suferințele în legătură cu activitatea lor? Ce asigurare au? Ce este marele privilegiu?

(W. T. din 15 Ianuarie 1932)

Izvorul mântuiri omului

APOSTOLUL Pavel a fost unul dintre martori inspirați ai lui Dumnezeu; el a scris o parte a cuvântului lui Dumnezeu într'un timp, pe când erau trecuți deja mai mult de patru mii de ani dela tragedia din Eden. In cursul acestui period de timp, oameni au suferit dureri trupești, mizerie spirituală, jale, boli și moarte, ba chiar și în prezent trebuie să sufere strâmtorările acestea mari, deoarece stau încă sub robia marelui apăsător. Apostolul Pavel, care a știut aceasta, și care el însuș a avut de suferit mai multe strâmtorări, a scris: „Dar știm, că până în ziua de azi, toată firea suspină și sufere durerile nașteri." (Romani 8 : 22) El a spus însă o citație din cuvintele profetului Isaia: „Din Sion va veni Mântuitorul." — Romani 11 : 26.

Sion este numele care se refere la organizația lui Dumnezeu, organizația lui generală. Este scris lămurit, că din Sion, adeca din organizația lui Dumnezeu va veni mântuitorul neamului omenesc. Pentruce să caute omul din altă parte după mântuire și eliberare, dacă are credința tare, ca Iehova Dumnezeu există, care este atotputernicul Dumnezeu, Cel Prea Inalt, Creatorul cerului și al pământului și întruchiparea iubiri, și că el a promis mântuire neamului omenesc? Se poate vedea clar, că dușmanul Satan a înșelat omenirea din egoism și răutate, și stăruește cu toată puterea, ca să împiedece, ceeace ar putea aduce ajutor oamenilor. Fiecare om care se cugetă cuminte, trebuie să recunoască, că mântuirea oamenilor, numai dela cel Atotputernic poate să vină prin organizația sa.

Evoluționiști învață, că mijlocul prin care omenirea se poate ridica zace în năzuințele proprii ale omului, și că omul nu mai are trebuință de Mântuitor sau eliberator. Învățătura aceasta nu numai că este absurdă, ci se dovedește clar, că vine dela Diavol și are de scop a înșela poporul și a-l înstrăina dela Dumnezeu și dela îngrijirea sa pentru mântuirea omeniri. Fiecare om sănătos la minte știe din experiență și observație, că el și toți ceialalți oameni sunt nedesăvârșiți; și pentru fiecare om este de lipsă să recunoască, că este un păcătos. Cum poate însă un om să fie eliberat din imperfecțiunea lui? Dumnezeu răspunde: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Iehova. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada, de vor fi roșii ca purpura se vor face ca lâna." — Isaia capitolul 1 versetul 18.

Faptul, că Dumnezeu invită pe oameni să se judece cu el, arată că nu vrea să-i mântuiască și să-i elibereze împotriva voinței lor, și că fără de consimțământul omului nu-i va da nici o binecuvântare. Dacă soarta omului ar fi fost hotărită, fără să țină seama de faptul, că primește aceste îngrijiri ale lui Dumnezeu făcute pe seama lui, sau le respinge, atunci nu i s'ar da ocazie ca să se judece cu Domnul. Textul acesta amuțește pentru totodeauna teoria aceea, că soarta omului ar fi hotărită dela început.

Afară de aceasta, faptul că Dumnezeu invită pe om, ca să se judece cu el despre chestia mântuiri, este o dovadă îndestulitoare, că îngrijirea lui Dumnezeu pentru mântuirea omului este cuminte și nu este nebunie, cum adesea se arată aceasta. Diavolul amăgește pe mulți, cari zic: „Omul poate să creadă ce vrea, trebuie să fie numai cinstit în cugetarea sa, atâta ajunge; pentrucă credința unuia este tot atât de bună ca și a altuia." Un altul spune: „Părinți mei au fost buni catolici, și religia lor este bună și pentru mine." Pe altul îl poți auzi spunând: „Mama mea a fost o luterană bună și religia ei mă mulțumește." Părinți catolicului sau ai luteranului puteau de alt fel să fie oameni foarte de treabă, însă în acelaș timp amândoi nu puteau să aibă credința adevărată, deoarece învățăturile lor sunt cu totul deosebite despre mântuire și eliberare. Cum putem atunci judeca ce trebuie să facem? Domnul răspunde: „Veniți judecați-vă la lumina cuvintelor mele și vă voi arăta calea vieți." Isus a adăugat la aceasta: „Și aceasta este viața vecinică, ca să te cunoască pe tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care l-ai trimis tu." — Ioan 17 : 3.

A judeca înseamnă a veni la o concluzie adevărată prin aceea, că pornește dela o ipoteză hotărită sau dela o bază temeinică și după aceea urmărind pas cu pas aduce înainte faptele cunoscute după un principiu sau regulă stabilită. Un principiu este o regulă de a se purta.

Intrebarea despre care este aici vorba, este mântuirea omului. Principiul stabilit este: Omul este imperfect, într'o stare muritoare; el sufere în împrejurările din prezent și dorește să fie mântuit. Aceasta se admite de toți. Concluzia finală sună: Indurarea lui Dumnezeu a găsit îngrijire pentru un ajutor desăvârșit, găsind îngrijire pentru eliberarea omului din toate neputințele sale și pentru restatornicirea lui desăvârșită la viață și fericire. Faptele, cari conduc la concluzia finală, sunt arătate în cuvântul lui Dumnezeu, în Biblie. Cuvântul este drept, deoarece este cuvântului Celui fără Sfârșit și Vecinic. Pe lângă

aceasta faptele sunt complectate cu astfel de lucruri, pe cari le vede și le trăește fiecare om inteligent.

Insușirile pe cari le posedă Iehova sunt înțelepciune, dreptate, iubire și putere, cari lucrează totdeauna în armonie.

Omul a fost creat în chipul și asemănarea lui Dumnezeu, înzestrându-l cu însușirile înțelepciuni, dreptăți, iubiri și puteri. Omul chiar dacă a căzut și a decăzut în mare măsură, totuși fiecare om cugetător și cu rațiune posedă încă într'un oarecare grad această asemănare, și posedă într'o măsură restrânsă ceva dreptate, ceva înțelepciune, ceva iubire și ceva putere. El trebuie să învețe să folosească în armonie însușirile acestea. El nu poate să le folosească perfect, dar cu toate acestea într'o măsură restrânsă.

Omul se compune din cugetare, voință, inimă și organism. Cugetarea este o capacitate sufletească a omului, cu ajutorul căreia cercetează faptele, le cumpănește, le compară și trage concluzii. Voința este capacitatea sufletească pentru a hotărî, să facă ceva sau nu, dupăce cugetarea a cumpănit și a tras concluzia. Inima în cazul acesta nu înseamnă organul, care împinge sângele în vine, ci aici este folosită ca simbol și arată acea capacitate sufletească a omului, care îndeamnă la fapte. Inima este reședința motivelor, reședința pornirilor sentimentelor și a iubiri. Despre un om se spune că are inimă rea, dacă se dovedește, că pornirile purtărilor sale sunt rele; se spune despre cineva că are inimă bună, dacă motivul purtări sale este bun.

Nici o creatură nu poate exista fără un organism. Organismul omului este trupul omenesc sau un corp de carne; suflarea vieți în corp îl face viu și îndeamnă corpul său să funcționeze. Citim din Scriptură că Dumnezeu a făcut pe om din pulberea pământului și a suflat în nările sale suflarea vieți și astfel a devenit omul un suflet viu. (1 Moise 2:7) Omul este un suflet. Invățăturile amăgitoare ale lui Satan și ale uneltelor sale au făcut pe om să creadă, că posedă un suflet, și că sufletul este partea cea nemuritoare din el.

Ințelepciune, dreptate, iubire și putere sunt insușirile omului. Ele sunt capacitățile sufletești ale minți sale. Intru aceste însușiri este omul după asemănarea lui Dumnezeu. Fiecare om este un caracter și niciunul nu posedă un caracter, tot așa după cum nu posedă un suflet. Dacă un om este bun sau rău, așa se spune despre el că este un caracter bun sau rău, deoarece este un om bun sau rău. Un caracter desăvârșit este o ființă care posedă în egală măsură cele patru insușiri enumărate. Dumnezeu este un caracter desăvârșit. Aceste însușiri principale sunt în el în măsură desăvârșită, și ele lucrează totdeauna în armonie deplină.

Dumnezeu a creat pe om cu scopul, ca să-i dea viață vecinică pe pământ. Ințelepciunea lui a găsit cu cale, ca omul mai întâi să fie pus la probă, înainte să i se dea răsplata vieți vecinice. Proba era: Rămânea-va omul în probă credincios și devotat lui Dumnezeu? Adam a fost pus la probă și a căzut. Dreptatea a cerut ca Adam să-și piardă viața, deoarece a călcat legea lui Dumnezeu; dreptatea a trebuit să stăruiască pe lângă aceea, ca legea să fie executată. Purtarea intenționat nedreaptă a omului nu se putea scuza, fără ca dreptatea să nu se fi jignit. Dacă numai dreptatea ar fi acționat, atunci omul ar rămânea în veci în moarte. Iubirea, care este expresiunea desăvârșită a neegoismului, a găsit totuși îngrijire pentru răscumpărarea și eliberarea omului, așa încât în sfârșit toți aceia, cari în probă se dovedesc ascultători, vor primi binecuvântările restatorniciri la perfecțiunea omenească și darul vieți vecinice. Astfel se descopere, că înțelepciunea, dreptatea și iubirea lucrează laolaltă în armonie exactă.

Puterea pune în fapt hotărîrea lui Dumnezeu. Cele patru insușiri ale lui Iehova lucrează încontinuu în armonie laolaltă și sunt totdeauna în echilibru exact.

Trebuie să se recunoască, că atotînțeleptul Creator a avut un scop chiar dela început. Deoarece Satan din motive egoiste a înduplecat pe om, ca să calce legea lui Dumnezeu, rezultă din aceasta, că el combate fiecare pas al împliniri scopului lui Dumnezeu pentru mântuirea și eliberarea omeniri; pe mai departe **fiecare plan contrar cu scopul lui Dumnezeu, pentru mântuirea omului, vine dela Diavol** și este pus la cale de dânsul în scopul vădit, ca să atragă atenția oamenilor dela îngrijirile hotărîte ale lui Dumnezeu. Hotărîrile lui Dumnezeu sunt drepte și raționale, până când despre altele aceasta nu se poate zice. Noi recunoaștem cu muit mai mult, că toate leacurile oferite de oameni sunt necumpătate, că vin dela Diavol, și prin ele întunecă mintea oamenilor, ca să-i țină departe dela pertractarea scopului lui Dumnezeu.

Nu este deloc lipsă, ca mai multe îngrijiri decât una să se execute pentru binecuvântarea oamenilor. Noi vedem însă că poporului i se ofere mii de planuri făcute de oameni, și deoarece toate acestea planuri sunt nerationale și se contrazic unul cu altul, o minte sănătoasă trebuie să tragă concluzia că nici unul dintre aceste planuri nu sunt folositoare. Dacă mai departe cercetăm motivul adevărat pentru facerea acestor planuri, vom recunoaște, că ele toate sunt inspirate de cel rău. Imprejurarea aceasta trebuie să îndemne pe oameni inteligenți, ca să cerceteze cu mai multă băgare de seamă scopul dumnezeesc și lucrarea lui. Dumnezeu invită pe om, ca să vină la el și să se judece cu el. Spune: „Dacă faci aceasta, atunci nu îngreuiază cântarul nelegiuirea ta pa care ai avut-o. Eu vreau să-ți arăt calea dreaptă, și dacă tu urmezi calea mea, atunci te voi face alb ca lână curată și curat ca zăpada ce cade din cer."

(W. T. din 1 Februarie 1932)

Lucrările lui Iehova

CREEREA pământului nu a fost numai un caz din întâmplare; și nicidecum nu a fost un rezultat al puterilor oarbe ale naturi, cum susțin uni învățați închipuiți. Pământul a fost făcut după voința lui Dumnezeu și creat direct sub supraveghera sa.

In Evrei 3:4 stă scris: „Orice casă este zidită de cineva, dar cel ce a zidit toate lucrurile este Dumnezeu."

Mai departe citim în Isaia 42 versetul 5: „Așa vorbește Iehova, Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele de pe el."

Vârstele viitoare vor fi mărturii despre aceea, cum alte planete de o mărime mult mai mare decât pământul vor reoglindi măreția Creatorului în modul cum va fi descoperit dincolo; cu toate acestea nu se poate crede omenește, că oarecând orecare dintre aceste planete va fi onorată mai mult decât pământul. Dacă omul vine la aceea, ca să prețuiască faptele acestea, atunci și aprecierea lui față de marele privilegiu de care l-a împărtășit marele Creator, va fi mai mare.

Ceeace ridică pământul la o stare atât de importantă, care nu va fi depășită de nici o altă planetă, este faptul, că pe pământ a fost prezentată drama cea mare a creațiuni.

Pe mai departe trebuie să ne gândim la aceea, că Logos, fiul măreț și — la creerea tuturor lucrurilor — măestrul lui Iehova, în urma dorinței Părintelui său a părăsit locurile cerești, a venit pe pământ, unde a fost expus la cele mai aspre încercări; și că el a dat dovada aici de o purtare cuvenită a unui om desăvârșit față de Iehova, și în sfârșit a suferit moartea cea mai rușinoasă, iar după aceea a fost înviat din morți și a fost ridicat la slujba cea mai înaltă pe lângă Iehova în ceruri. Toate acestea s'au întâmplat, ca voia lui Dumnezeu la timpul său hotărît să fie întipărită neșters în mintea creaturilor sale de pe pământ și din cer, și aceasta să servească apoi spre mântuire vecinică pentru popoarele de pe pământ și spre preamărirea lui Iehova.

Despre aceasta stă scris, că așa cum Isus Cristos, „la înfățișare a fost găsit ca un om, s'a smerit și s'a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. Deaceea și Dumnezeu l-a înălțat nespus de mult, și i-a dat un nume, care este mai presus de orice nume; pentruca în numele lui Isus să se plece fiecare genunchiu al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și fiecare limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul." — Filipeni 2:8-11.

Inălțarea lui Isus întrece orice stare a tuturor celoralalte creaturi ale lui Dumnezeu și înafară de Iehova nimenea nu va mai fi așa de înălțat. Inălțarea aceasta nu a fost răsplată pentru că Isus ar fi desvoltat ceva înlăuntrul său; nu pentrucă ar fi desvoltat un caracter deosebit și despărțit de el. Inălțarea lui n'a fost nici răsplată pentru lucrurile sale, pe care le-a făcut înainte de venirea lui pe pământ, ci răsplata a primit-o în urma credinciosiei lui față de datorința și legământul său față de Iehova, în decursul vieți sale ca om pe pământ și din pricina impliniri cu credinciosie a slujbei și îndatoririlor sale de pe pământ, cu cari l-a încredințat Părintele lui, pământul a fost ales, ca să fie locul unde Isus a trebuit să-și câștige biruința sa prin credință. Prin aceea ce Isus a adus la îndeplinire pe pământ, pământul a fost onorat mult mai mult decât toate celelalte planete.

Deoarece Iehova a folosit pământul și pe om pentru hotărîrea sa care cuprinde vecinicia, și deoarece fiul său iubit în decursul vieți sale omenești de pe pământ și-a dovedit credinciosia datorinței sale față de Iehova Dumnezeu, înaintea oamenilor și ingerilor, trebuie să tragem concluzia, că pământul este planeta cea mai favorizată din creațiunea mare planetară a lui Dumnezeu și întotdeauna va fi scump pentru inima Creatorului. Omul, care călătorește în lung și în lat pământul, nu are încă aprecierea adevărată a harului mare, de care a avut parte din mâinile Creatorului; însă la timpul stabilit de Dumnezeu va veni la aprecierea adevărată și deplină.

Dumnezeu a făcut pământul potrivit și pentru viața animalică, care se găsește pe el. Animalele se nutresc, beau, se bucură de existența lor, și la timpul hotărît mor. Omul este mai mult decât un simplu animal; este mai mult, decât numai ca să existe și să-și susțină soiul după felul lui. Puterea de cugetare a omului îl face în stare, ca să cerceteze adevărurile mari ale scopului lui Dumnezeu și aceasta îl ridică mult deasupra creațiuni animalice. Spiritul omului dorește hrană, și Creatorul lui îndurat în toate felurile s'a îngrijit de un surplus de hrană atât spirituală cât și trupească.

Uni au primit deja acuma destulă privire în lucruri, ca să poată declara, că omul poate să cercetetze fără sfârșit minunile pământului și alte lucrări ale creațiuni mari a lui Iehova, și că la aceste cercetări va tot crește admirația lui adoratoare față de Creator. In aceste lucrări minunate ale creațiuni se descopere înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea lui Dumnezeu. Dacă omul începe să recunoască aceasta, va fi cuprins de mirare, admirație, evlavie sfântă și temere față de mărețul maestru pictor al creațiuni. La aceasta trebuie să vină înainte de ce ar putea să învețe înțelepciune. In adevăr înțelepciunea este o cunoștință folosită amăsurat voinței lui Dumnezeu. Pentru aceasta omul trebuie mai întâi să cunoască ceva despre Dumnezeu și să-l cunoască în oareșcare măsură, înainte de ce ar putea să fie înțelept într'o măsură oareșcare. Cu omagiu profund și cinstire, în temere sfântă și cu cutremur înaintează cercetătorul adevărului tot mai mult înainte în cunoștința despre cel Atotputernic. In măsură ce crește aprecierea lui față de

cunoștința dumnezeească, crește și aplecarea lui iubitoare față de Dumnezeu. Pentru el este o fericire ca să știe mai mult despre lucrurile lui Dumnezeu, și bucuria lui îl tot îndeamnă, ca să cerceteze tot mai mult. Unul dintre sfinți lui Iehova, meditând despre minunile creațiuni. a exclamat: „Mari sunt lucrările lui Iehova cercetate de toți cei ce-l iubesc." — Psalm 111 : 2.

Biblia este cuvântul lui Dumnezeu, care a fost dat și descoperit creaturi sale omului. Cugetul general între oameni este acela, că Biblia este o colecțiune de cugetări exprimate ale unei mulțimi, adunate după bunul plac. Vina pentru susținerea aceasta este la însuș oameni, cari au înfățișat pe Dumnezeu și cuvântul său în mod fals.

Biblia dă o explicare clară a scopului lui Dumnezeu cu pământul și cu omul, care pe vremuri a fost pus de stăpânitorul lui. Capitolele introductive arată, că ele au fost date pentru învățătura omului. Ea descopere, că după voința lui Dumnezeu, omul atât timp, până când ar fi rămas în armonie deplină cu Creatorul său, putea să fie domnitorul nemărginit al pământului.

Cea dintâie amintire a omului și a scopului lui Dumnezeu cu el sună: „Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră, el să stăpânească peste pești mari, peste paserile cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele cari se mișcă pe pământ. Dumnezeu a făcut pe om după chipul său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste pești mari, peste paserile cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ." — 1 Moise 1 : 26–28.

Explicarea Sfintei Scripturi, dacă o înțelegem potrivit, spune, că Dumnezeu a creat pe om ca să fie reprezentantul său pe pământ. Dumnezeu a înzestrat pe omul desăvârșit cu capacitățile minți, dreptăți, înțelepciuni, iubiri și puteri, și pe lângă acestea i-a dat libertatea voinței. In privința aceasta a fost omul creat în chipul și asemănarea Creatorului său.

Iehova a creat pământul și astfel în puterea dreptului de Creator este proprietatea lui. El a pus în acțiune legile sale, ca să producă rezultatele dorite, și ele au și fost executate în deplină armonie cu voința sa. Cerul și pământul au fost create prin expresiunea voinței lui Dumnezeu, cum se spune în Psalm 33 : 6, 9: „Cerurile au fost făcute prin cuvântul lui Iehova și toată oștirea lor prin suflarea guri lui. Căci el zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă."

Instrăinați dela Dumnezeu și nesocotind legile lui Iehova, oameni vorbesc și se poartă cu privire la pământ ca și cum ar poseda un drept presupus de descoperire sau luare în stăpânire peste el. Legile adoptate prin convențiile internaționale recunosc dreptul asupra unei țări pe bază de așa numită descoperire. Cum uni luptându-se eroic cu valurile oceanului, au debarcat pe țărmurile Americei, imediat au arborat steagul domnitorului lor și au luat țara în stăpânire. Un om sboară asupra teritorului dela polul nord, lasă se cadă jos un steag al națiuni sale, și după aceea declară, în numele regelui său domnitor, că are drept de proprietate asupra ținutului aceluia, pe bază de descoperire.

Clasa celor supra egoiști, a domnitorilor, îngrădesc o parte a pământului și declară că este proprietatea lor, și după aceea se fac stăpânitori țări, uzufructuari aceleia, până când alți oameni cărora dimpotrivă nu le dau niciun drept de proprietate de pământ, adeseori trebuie să lucreze pământul cu trudă aproape ca robi lor. Omul nu posedă un astfel de drept rezervat dela naștere.

Pământul aparține lui Iehova, ca el să fie folosit de toți oameni în armonie cu voința lui Dumnezeu. Că omul ar putea aplica o metodă mai bună pentru luarea în stăpânire și pentru folosirea pământului, decât metodul folosit până acuma, despre aceasta nu este vorba. Intrebarea pusă aici, care așteaptă rezolvare este aceea: Cui aparține pământul?

Răspunsul nu poate să sune altfel decât: El aparține lui Iehova și la timpul stabilit de Dumnezeu omul va stăpâni pământul în armonie cu voința lui Dumnezeu.

Dumnezeu este drept. Din aceasta rezultă că nici o clasă de oameni nu are drept, ca prin aplicarea nedreptăți față de altă clasă de oameni, să pună stăpânire pe țară. In psalmul 47 : 2, 4 stă scris: „Căci Iehova Cel Prea Inalt este înfricoșat [atotputernic]: El este împărat peste tot pământul. El ne alege moștenirea."

Că omul nu are drept să dispună asupra pământul împotriva voinței lui Dumnezeu, este descris în cuvântul lui Dumnezeu. „Pământurile să nu se vândă pe vecie, căci țara este a mea." (3 Moise 25 : 23) Dumnezeu a îngăduit ce-i drept omului să urmeze calea aleasă de el însuș, însă dacă omul va înțelege și va prețui legătura adevărată dintre el și Dumnezeu, atunci pământul va fi făcut să servească binele comun al omeniri întregi.

(W. T. din 1 Februarie 1932)

Organizația lui Iehova

RASPUNZAND la unele întrebări cu privire la prezența sa a doua, sfârșitul lumi și venirea lui la ai săi, a zis Isus Cristos marele profet: „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului." (Matei 24 : 30) Acest mare semn al Fiului Omului, a apărut în cer — amăsurat profeției — după anul 1918, și anume cu ocazia veniri Domnului la templul său. Ce este dar semnul acesta?

Dumnezeu a lăsat prin profetul său mare, căruia i-a dat o descoperire, ca să însemneze urmă-

toarele cuvinte profetice în Apocalips 12 versetul 1: „In cer s'a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap." Este de tot sigur, că semnul amintit în profeția aceasta este în armonie cu aceea despre ce a vorbit Isus în profeția sa. In ambele cazuri cuvântul semn este tradus din aceeaș rădăcină grecească. Pe mai departe este sigur, că semnul acesta nu se putea vedea și aprecia mai înainte, de venirea Domnului la templul său, când templul s'a deschis. Un semn înseamnă un semn de recunoaștere sau o dovadă pentru constatarea neindoelnică a unui fapt. „Semnul mare" amintit trebuie să fie ceva, ce se întâmplă în împlinirea profeției; și din împrejurarea că semnul acesta trebuie să se vadă în cer, rezultă, că va fi recunoscut din partea acelora, cari au o privire a lucrurilor cerești.

Iehova face toate în ordine și pășește înainte după ordine. El nu cunoaște confuzia. In 1 Corinteni 14:33 citim: „Căci Dumnezeu, nu este un Dumnezeu al neorânduelii, ci al păci, ca în toate adunările sfinților." Sfârșitul i-a fost cunoscut dela început, și din pricina aceasta toate trebuie să lucreze la el în ordine precisă și să aibă loc la timpul stabilit de el. In profeția întâie care a fost dată, a vorbit Dumnezeu despre femeia, care va aduce la viață „sămânța" sau odrasla, care va fi folosită pentru executarea scopului lui Dumnezeu. Profeția aceasta nu se putea aplica asupra Evei și a vreunui copil de al ei, ci trebuia să se refere la ceva ce a fost închipuit profetic prin femeie și sămânța ei. Sfânta Scriptură ne procură dovada, că „sămânța" este „Cristosul", unsul lui Dumnezeu, sau Messia. (Galateni 3:16, 27–29) Cu privire la „sămânță" stă scris în Galateni 4:26: „Ierusalimul de sus este liber, care este mama noastră", prin ce sunt însemnați toți aceia, cari fac parte din „sămânța" aceea. Orașul pământesc Ierusalim pentru aceasta trebuie să se refere la organizația de sus a lui Dumnezeu. Pentru aceasta folosește Scriptura o femeie, ca să reprezinte în mod simbolic organizația lui Dumnezeu. Noi trebuie să știm că Dumnezeu are o organizație, deoarece toate se fac în ordine, și nimica nu s'ar putea face fără o organizație. Pentru aceasta concluzia finală este de netăgăduit, că femeia din profeția amintită, Apocalips 12:1, este organizația lui Dumnezeu.

S'ar putea spune cu drept cuvânt, că pe timpul acela Dumnezeu a avut o organizație; însă deoarece pământul a fost hotărît pentru om, și deoarece Sfânta Scriptură a fost scrisă pentru astfel de oameni de pe pământ, cari au fost pregătiți pentru organizația lui Dumnezeu, astfel profeția de sus trebuie să se refere la organizația, acitivtatea căreia este în directă legătură cu oameni. Ea trebuie să se aplice la o organizație care a fost construită chiar pentru oameni, și anume în înțeles mai restrâns pentru astfel de oameni, cari vor fi luați în clasa templului și ei înșiș trebuie să fie făcuți o parte constituitivă a organizației lui Dumnezeu. Isus marele profet, a rostit o profeție față de învățăcei lui: „In casa Tatălui meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi așa, v'aș fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și dupăce mă voi duce și vă voi pregăti un loc, mă voi întoarce și vă voi lua cu mine, ca acolo unde sunt eu, să fiți și voi." — Ioan 14:2, 3.

Cu expresiunea „locașuri" în textul acesta se înțeleg locuri pentru odihnă, sau de rămânere, adecă locuințe. In organizația lui Dumnezeu sunt numeroase slujbe sau locuri pentru a sta și a rămânea. Explicarea lui Isus așa sună, că el pleacă ca să pregătească un loc în organizația aceea pentru urmași lui credincioși de pe pământ. Prin aceasta așa s'a cugetat, că unora ca aceștia le va pregăti un loc în organizația lui Dumnezeu, ca acolo să fie laolaltă cu el, și la timpul hotărît se va întoarce și-i va lua la sine, ca astfel pentru totdeauna să rămână cu el. Dela suirea la cer a lui Isus ținta principală a dorinței și speranței urmașilor adevărați ai lui Isus Cristos, a fost întoarcerea lui și întemeierea împărăției sale.

Când Isus a vorbit despre semnul ce trebuia să apară în cer, prin aceasta a rostit o profeție despre venirea lui și despre împărăția lui. Dupăce împărăția a fost întemeiată, și activitatea ei a început, urmași credincioși ai lui Isus trebuie așa dar să fie clarificați despre aceasta, și să aibă clar înaintea lor dorezile referitoare. Dacă o femeie dă naștere unui copil, aceasta înseamnă, că copilul acuma a fost adus în existență, ca să-și înceapă activitatea vieți. Aceasta lasă cu siguranță să fim în clar, că semnul apărut în cer înseamnă pentru clasa templului dovada servită sau semnul de recunoaștere, că împărăția a început. (Psalm 2:6) Aceasta trebuie să fie recunoscută de uni dintre credincioși încă înainte de luarea lor în mărirea Domnului.

Femeia amintită în profeția din Apocalips 12:1, apare „îmbrăcată în soare, și avea luna sub picioarele sale". Dumnezeu a creat soarele și lumina ce emană dela el. (Psalm 74:16) Intr'o profeție despre împărăția lui Dumnezeu stă scris: „Sămânța lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea mea ca soarele." (Psalm 89:36) In psalm 84:11 citim: „Căci Iehova Dumnezeu este un soare și un scut." In psalmul 104:2 se spune, că Iehova se acopere cu lumina, ca și cu o manta. Luna de sub picioarele femei ar însemna în mod simbolic, că legea lui Dumnezeu este voința sa hotărîtă, și că cei ce iubesc pe Dumnezeu, vor fi conduși de ea, și astfel vor umbla pe cărarea adevărată. Citim în psalmul 89 versetul 37: „Ca luna, va dăinui în vecie, și ca martorul credincios din cer." In psalm 19:7 stă scris: „Legea lui Dumnezeu este desăvârșită și înviorează sufletul." In psalmul 119:105 se spune: „Cuvântul tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea."

Femeia îmbrăcată în lumina soarelui și care călătorește pe calea dreaptă, reprezintă pe organizația lui Dumnezeu, care este luminată de el, și care înaintează în armonie cu voința lui Dumnezeu. Pe capul femei se putea vedea o cunună,

care în mod profetic spune: Capul organizațiuni lui Dumnezeu este Cristos Isus marele profet, preot, împărat și executorul suprem al lui Iehova, căruia i s'a dat orice putere în cer și pe pământ. (Matei 28 : 18) Că în coroană erau douăsprezece stele, arată cele douăsprezece împărțiri ale organizației mărețe a lui Iehova, reprezentate prin cei doisprezece apostoli. (Apocalips 7 : 5–8) Acest semn mare sau minune, va fi văzut acuma — dupăce templul din cer s'a deschis — de către membri clasei templului, cari petrec încă pe pământ, la lumina fulgerelor lui Iehova.

După psalm 110 : 1, Domnului Isus, dupăce s'a suit la cer i s'a spus: „Șezi la dreapta mea, până când îți voi supune dușmani așternut picioarelor tale." Fără îndoială Isus a dorit mult, ca să se pună pe treabă, ca să arunce afară pe dușman și să curățească numele Părintelui său: și cum arată profetul, a trebuit să vină timpul, când va face toate câte trebuia. Aceasta ar insemna începutul sau punerea la cale a împărăției, a guvernului. Pentru aceasta descrie profația Apocalipsului în 12 : 2 organizația lui Dumnezeu ca pe o femeie insărcinată, care stă chiar înainte de facere și zace în dureri [sau dorește] să nască. A trebuit să sosească timpul, când Isus Cristos își ia puterea și va face împărăția sa să intre în activitate, deoarece Dumnezeu a lăsat să se profețească în Psalm 110 : 2, că va trimite pe Isus, ca să domnească în mijlocul dușmanilor săi. Aceasta ar semnala implinirea din psalm 2 : 6, anume, că Dumnezeu așează pe tronul său pe împăratul său. Ar fi de aceeaș insemnătate cu nașterea, cu aducerea în existență sau începutul împărăției, care trebuie să stăpânească lumea întreagă; ar fi evident o implinire a profației care este dată în Apocalips 12 : 5: „Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cărmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul lui de domnie."

„Copilul de parte bărbătească" este guvernarea lui Dumnezeu, care trebuie să aibă puterea supremă și domnia peste toate popoarele și națiunile de pe pământ și nu va suferi nici o impotrivire. In felul acesta ni se arată împărăția lui Dumnezeu, guvernarea căreia va fi în deplină armonie cu voința Celui Prea Inalt. Aceasta este împărăția, după care a învățat Isus pe învățăcei lui să se roage: „Vie împărăția ta, fie voia ta, precum în cer așa și pe pământ." (Matei 6 : 10) Deci profația aceasta arată pe organizația lui Dumnezeu, preumbrită prin o femeie, care este îmbrăcată în soare și naște sau aduce în existență împărăția la o stare de domnie.

Timpul de așteptare a lui Isus s'a sfârșit în 1914. (Evrei 10 : 13) Aceasta a insemnat totodată și timpul sfârșitului domniei lui Satan, căruia de atunci incolo nu i s'a mai îngăduit ca neimpiedecat să procedeze după placul său. In vremea aceea a început răsboiul mondial, în care am văzut implinirea profației mari a Domnului cu privire la venirea lui a doua oară, și cu privire la sfârșitul lumi, cum dovedește Matei 24 : 7–9. Urmașilor adevărați ai lui Isus Cristos nu le era cu putință să vadă mai înainte de 1918 „semnul din cer", deoarece Domnul numai în 1918 a venit la templul său, și atunci a început să dea o lumină mai clară clasei templului asupra cuvântului lui Dumnezeu. (Apocalips 11 : 19) Domnul în timpul acesta — amăsurat profației sale — a pregătit pentru membrele corpului său „un loc", și acuma era sosit, ca să le asigure un loc în organizația lui Dumnezeu și să le dea lumină mai mare, ca să fie în stare să stabilească ce este voința lui Dumnezeu cu privire la dânși. Nașterea națiuni sau a guvernului, începutul împărăției Domnului prin așezarea aceluia pe tronul său, precum și venirea lui la templul său sunt adevăruri deschizătoare, pentru deschiderea multor profații, pe cari Dumnezeu acuma le descopere poporului său.

(W. T. din 1 Februarie 1932)

Scrisori interesante

Un popor pentru lauda numelui său

Iubite frate Rutherford!

Scriu din încredințarea grupei Rotherham din Anglia.

Cu ocazia întruniri economice anuale, am votat cu unanimitate o rezoluție, și am hotărît ca să trimitem o copie de pe ea și sediului principal, ca în felul acesta să vă dăm în știre, că noi sprijinim cu toată inima hotărîrea adusă la Columbus.

In urma evenimentelor politice din timpul din urmă, apăsarea și mizeria din țară se tot înrăutățește, așa încât astăzi oameni au lipsă mai mult ca oricând de o solie de mângâere. Preoțimea tot pierde din vază inaintea oamenilor cari se cugetă cinstit, deoarece îndeamna poporul, ca să ia asupră-și alte mizerii impuse de politicieni indemnați de comerțul mare.

Noi suntem fericiți că avem privilegiul ca să putem spune suferinzilor, că împărăția lui Cristos, o domnie dreaptă este unica speranță a omeniri suferinde. Noi suntem pătrunși de o mulțumire profundă față de Părintele nostru ceresc, pentrucă ne-a dat un nume, care ne deosibește pe noi ca pe reprezentanți lui a Celui Prea Inalt.

Privim acuma înainte la zilele fericite cari stau inaintea noastră cu broșura „Impărăția"; deoarece privim aceasta ca și o solie potrivită vremi în care trăim. Suntem foarte mulțumiți pentru reducerea prețurilor literaturi; și deoarece vedem, că aceasta trebuie să cuprindă în sine o muncă încordată adevărată în fabrica de cărți, ne exprimăm mulțumirea tuturor acelora din biroul principal cari ne fac posibil aceasta.

In sfârșit mulțumim Părintelui nostru ceresc pentru mâncările atât de scumpe, pe cari le primim în „revistă" și în „Lumină", precum și acuma în cartea „justificare"; și rugăm pe Părintele ceresc, ca să-și reverse binecuvântările asupra ta și asupra ostenelilor tale, pentru a cinsti și a lăuda numele său sfânt.

H. Braddock, secretar.

Rezoluţie

Ca o grupă de oameni consacraţi pe deplin lui Iehova, cari s'au intrunit la adunarea obişnuită economică anuală în ziua de 4 Octomvrie 1931 in Rotherham, Anglia, dorim să dăm în scris, că primim fără nici o rezervă hotărirea formulată în 26 Iulie 1931 la congresul din Columbus.

Din indurarea Domnului nostru Isus Cristos şi a Părintelui nostru ceresc, primim şi purtăm cu bucurie numele, pe care gura lui Iehova ni l-a hotărit: Martori lui Iehova.

Suntem hotăriţi ca să fim martori lui credincioşi şi adevăraţi şi să ducem mărturia despre numele său mare şi despre impărăţia lui tuturor oamenilor din imprejurimea noastră, corespunzător porunci sale; şi deoarece suntem făcuţi cunoscuţi neindoelnic, ca nişte oameni cari cinstesc şi laudă pe Iehova Dumnezeu şi sunt devotaţi lui şi serviciului său, declarăm, că în viitor dorim să fim cunoscuţi ca grupa martorilor lui Iehova din Rotherham.

Martori lui Iehova!

Iubiţi fraţi în Cristos!

Domnul Iehova să fie lăudat totdeauna şi in veci. El este mare şi inălţat. Noi suntem plini de bucurie şi îi suntem devotaţi cu inimă plină de mulţumire. Numele său este inălţat, şi numai singur Iehova este vrednic de adoraţiune. Îi mulţumim pentru faptele lui cele mari şi de lumina minunată, pe care ne-a dăruit-o prin organizaţia sa. Indeosebi ne bucurăm de ocaziile minunate de serviciu pe cari ni le intinde, ca în calitate de martori săi să facem cunoscut naţiunilor numele său cel sfânt. Cum am fost umpluţi de bucurie, când Iehova ne-a dat numele cel nou! Noi l-am primit cu unanimitate şi dorim să justificăm numele său cel sfânt. Noi nu dorim să fim urmaşi oareşcărui om, ci urmaşi Domnului nostru Isus Cristos şi martori lui Iehova. Noi recunoaştem Societatea Turnul de Veghere Biblii şi Tractate ca organizaţia intocmită şi aprobată de Iehova, pentru a transmite naţiunilor vestile sale.

Pentru aceasta a fost pentru noi o bucurie deosebită, când Societatea Turnul de Veghere Biblii şi Tractate a organizat aici în Löhne (Germania) o intrunire de sfârşit de săptămână, care s'a ţinut în 24. I. in Hotelul Central sub conducerea Societăţi Turnul de Veghere.

Această intrunire a fost un mare ajutor şi incurajare pentru fraţi din Minden-Ravensberg şi Lippe. Au fost reprezentate 25 grupe cu peste 500 de fraţi. Pe lângă mai mulţi vorbitori şi fratele Balzereit a ţinut o vorbire. După aceasta fratele Schurstein a citit o rezoluţie celor adunaţi.

„Rezoluţie"

Martori lui Iehova intr'un număr de peste 500 de fraţi adunaţi azi în Löhne, îşi arată prin aceasta cu unanimitate hotărirea lor ca să conlucreze cu Iehova, cu impăratul său şi cu conducerea organizaţiei sale de pe pământ, pânăce numele lui Iehova va fi justificat cu totul aici pe pământ."

Primirea rezoluţiei acesteia a fost punctul culminant al intruniri. Rezoluţiunea a fost primită cu unanimitate şi cu hotărire prin ridicarea de pe scaune a celor prezenţi.

Dorim ca şi pe mai departe să avem parte la justificarea numelui lui Iehova. Lăudat să fie Iehova până in veci vecilor.

Impreună martor al vostru

Victor Erdmenger
secretarul martorilor lui Iehova, grupa Löhne.

Textul pentru adunarea de declaraţiune

Mercuri 1 Iunie 1932

Şi am auzit, ca un glas de gloată multă... [care zicea]: Aliluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a inceput să impărăţească. — Apocalips 19 : 6.

Vestea vestită în versetul acesta stabileşte timpul, când incepe această cântare de laudă, anume la timpul acela, când atotputernicul Dumnezeu ridică pe iubitul său fiu pe tronul său în Sion şi acesta incepe domnia sa. Ingerul al şaptelea a inceput să trâmbiţeze, şi vestirea se face spre preamărirea lui Iehova. Era în Detroit, în anul 1928, când rămăşiţa de pe pământ a auzit această cântare de laudă, a luat'o şi a inceput, să o lase să răsune peste pământ, şi pentru aceea şi rămăşiţa poporului lui Dumnezeu de pe pământ trebuie să aparţină la aceia, cari îşi impreună vocile lor în cântecul de aliluia. Deaceea trebuie să se deie o mărturie intinsă pentru adevăr, şi aceasta o va face rămăşiţa. Iehova este Dumnezeu; aceasta să fie vestită acuma de către toţi aceia, cari îl iubesc. Mai târziu şi alţi îşi vor uni glasul în cântarea de laudă; insă rămăşiţa acuma trebuie să cânte. — Lt. II, pagina 150, 149.

Mercuri 8 Iunie 1932

Eu spun: Păzeşte poruncile impăratului, din pricina jurământului, făcut inaintea lui Dumnezeu. Nu te grăbi să pleci dinaintea lui. — Eclesiastul 8 : 2, 3.

Legătura dintre elementele comerciale, politice şi bisericeşti se va rupe şi elementul bisericesc va fi lepădat inainte de Armaghedon şi va fi nimicit. Insă rămăşiţa şi după aceea va fi ameninţată de pericol de către alţi duşmani, şi ea trebuie să umble cu precauţiune şi să urmeze exact legile lui Dumnezeu, dacă voeşte să fie păzită. Scopul lui Satan este acum indreptat spre aceea, ca să nimicească pe rămăşiţă, şi el va avea şi va intrebuinţa şi pe mai departe reprezentanţi pământeşti, până când în fine Armaghedonul va mătura cu totul puterea şi organizaţiunea sa. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie pregătit şi treaz, ca să poată fi siguri, că Iehova îi va ocroti şi de aceşti alţi duşmani. Ei trebuie să continueze să facă aceasta, ceeace le va aduce mântuire şi păzire prin Iehova de către duşman şi reprezentanţi săi. — W. 1. 9. 31.

Editor: M. C. Harbeck, 39 Allmendstr., Berna. — Tipărit: M. C. Harbeck, Berna.